

Program společných shromáždění v červnu 2008 a o letních prázdninách

- Neděle 15.6. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
rodinná neděle s hrou pro děti na zahradě
Neděle 22.6. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
seniorátní konference v Hořovicích
Neděle 29.6. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
Neděle 6.7. bohoslužby v 9.00 kazatel: Petr Firbas
Neděle 13.7. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
Neděle 20.7. bohoslužby v 9.00 kazatel v jednání
Neděle 27.7. bohoslužby v 9.00. kazatel farář Tomáš Bísek
Neděle 3.8. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
Neděle 10.8. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
Neděle 17.8. bohoslužby v 9.00 kazatel Petr Firbas
Neděle 24.8. bohoslužby -v 9.00 kazatel Petr Firbas
Neděle 31.8. bohoslužby -v 9.00 kazatel Petr Firbas

Kazatel sboru Petr Firbas bude s rodinou na dovolené od 19.7. - 2.8. a pak krátce v průběhu srpna.

V době od 19.7. do 2.8. ho bude zastupovat Mgr. Miroslav Erdinger, farář ČCE v Praze - Kobylisích, tel: 284 689 771.

Pravidelné biblické hodiny pro dospělé a biblické hodiny pro děti o prázdninách odpadají.

Schůze staršovstva bude 2. září 2008.

Úřední hodiny kazatele v době prázdnin: út 16.00 - 17.30, st 9.00 - 11.00, pá 9.00 - 11.00 h

Aktuální změny a případné mimořádné společné akce domlouvané během prázdnin sledujte ve sborové vývěsce.

Sbor Českobratrské církve evangelické v Horních Počernicích

Sborový dopis č.2

2008

roč.VII.

Trojiční období

Milí bratři a sestry,

ve Starém zákoně je jedno moc pěkné vyprávění, které se hodí připomenout právě v době blížícího se léta, kdy máme víc času se uprostřed každodenního shonu v klidu nadechnout a chceme si užít trochu víc sluníčka a tepla. Vyprávění se odehrává právě někdy uprostřed léta v hrozném, vysušujícím vedru poblíž starověkého asyrského hlavního města Ninive. Ale přesné historie v něm moc nehledíme. Spíš je to pozoruhodné podobenství o člověku, izraelském prorokovi, který se stále nemůže naučit, že vše se může v životě změnit a že soud může vystřídat slitování. Biblický autor v mistrné novele promýšlí otázky, které byly důležité tehdy a jsou důležité i pro nás dnes. Jak jste asi už mnozí poznali, ten, kdo tu trpí nesnesitelným vedrem, se jmenuje Jonáš a je to velmi zásadový člověk. Nedávno byl v Ninive a několik dní tam vyvolával: „Vaše město bude zničeno. Těch zlých věcí mezi vámi i vůči ostatním se už navršilo příliš moc!“ Ale než se v tom hrozném žáru usadí na východ od města, něco se stane: Ti lidé v Ninive se prostě změní. Ty zlé věci mezi sebou dokonce velice přesně pojmenují a řeknou si, že začnou jinak. A Bůh, který podle této starozákonní židovské novely do Ninive Jonáše poslal, sám u sebe zalituje, že je chtěl zničit, a rozhodne se svůj verdikt změnit.

Ne tak jeho prorok Jonáš. Ohlašoval oheň a síru, nasazoval pro to život a teď sedí a čeká, až to na ty lidi spadne. Bohu díky se ale nedočká. A to ho naštvě a začne se vztekat. Jak teď vypadá! A když se to znásobí ještě tím nejméně čtyřicetistupňovým vedrem na Středním východě, tak je to opravdu na infarkt. A teď přijde ten komický moment. Nemysleme si, že bible je knihou pro "bezkrvné suchary". Vůbec ne. Ona dovede s humorem mluvit o těch nejvážnějších věcech. Hospodin Bůh - vždyť je to Stvořitel, klidně nechá vyrůst keř, který Jonášovi zastíní hlavu, aby trochu zmírnil tu jeho jižanskou prudkost. Jen si zkuste strávit jeden červencový den někde v Judské poušti a pochopíte velmi rychle, co ten stín znamenal. Příští den ten keř zase uschne. A je po stínu. A horko je nesnesitelné - Jonáš už jen lapá po dechu.

Krásné rabínské poučení, které z toho plyne, je jednoduché: *Tobě je líto keře, se kterým jsi neměl žádnou práci. Přes noc vyrostl a přes noc uschl. Mně by nemělo být líto Ninive, v němž je víc než 120 000 lidí, kteří nedovedou rozeznat pravici od levice a v němž je i tolik dobytka?*

To zde v této novele říká Hospodin Bůh. V Boží prosté matematice se najednou z anonymní masy, kterou by bylo možné stejně anonymně vymazat z povrchu země,

Adresa farního sboru: Třebešovská 2101/46, Praha 9 -Horní Počernice, PSČ 193 00

Bankovní spojení: č.ú.: 243959339/0800

Telefon sboru : 281 922 216

Mobil kazatele: 776 303 960

Mobil kurátora: 737 645 375, 602 160 117

stává 120 000 jedinců, a dokonce je pořádně zaostřeno i na dobytek na okolních stránkách a na tržištích města. Je to naivní idyla? Kdepak, je to jenom pokus vyjádřit, že když tehdy i dnes hovoříme o Bohu, tak se otáčíme k úžasnému zdroji naděje, milosrdenství a božské trpělivosti. Tu si opravdu může dovolit jen někdo, kdo zná všechny souvislosti a zároveň každého jednotlivě, kdo neztrácí nadhled ani laskavý, osvobodivý humor. Židé takto dovedou hovořit o svém a našem Bohu. On je nejenom svrchovaný, ale on má také smysl pro humor tam, kde se my, lidičkové, začneme brát příliš vážně.

Pro nás z toho plyne asi něco víc než jenom poučení. Bible totiž nemoralizuje, raději vypráví. Plyne z toho spíš pozvání na životní cestu, na které se nebudeme bát ani dnes vidět zlé věci kolem sebe, ale i v nás samých, jako opravdu zlé a nazveme je pravým jménem. Pak ovšem budeme na této cestě vidět také jednotlivé konkrétní lidi kolem sebe a nejenom lidi, ale také zvířata jako živé tvory a ne jako ideologii, neživé principy a světonázory. A mějme také pochopení pro to, že člověk je bytost otevřená, že se měníme a nezůstáváme stále stejní. Bible je tu vlastně velice kritická do vlastních řad - varuje aby ani ti, kdo o Bohu mluví, nebyli nakonec ve své zásadovosti nelidští a neskonale tvrdší než ten, na něhož se odvolávají a jehož falešný obraz, žel i před ostatními, svým jednáním vytvářejí. A jestli si toto vyprávění chcete znovu připomenout přímo ze Starého zákona, pak si nalistujte knihu **Jonáš 4, 4-11**.

Petr Firbas, kazatel sboru

Výzva

V příštím čísle Sborového dopisu se chceme věnovat přemýšlení nad otázkou: „Proč jsem evangelíkem?“. Tato otázka vyplynula mimo jiné z diskuse na staršovstvu o podobě nápisu a znaku na farní budově. Stejná otázka však visí nad celou naší církví a je hojně reflektována v církevním tisku, protože v letošním roce oslaví ČCE 90 let od svého vzniku. Úvah na téma tzv. evangelické identity se jistě na celocírkevních fórech ještě dočkáme více, ale pokládáme za důležité nacházet odpovědi každý za sebe a vést o tom rozhovor i na našem malém sborovém *areopágu*.

Prosíme proto Vás, čtenáře našeho Sborového dopisu, abyste se nad otázkou *Proč jsem evangelíkem?* zamysleli, své odpovědi napsali a předali, nebo poslali elektronickou poštou kurátorovi sboru, který je uspořádá a připraví pro tisk. K přemýšlení máte dost času, ale příliš to neodkládejte. Příspěvky by měly být doručeny do konce září t.r.

M.H.

Aktuální úvaha

Třetího června dobíhá maraton primárek, ve kterém se o nominaci pro listopadové prezidentské volby v USA za demokraty utkává Hillary Clintonová s Barackem Obamou. Hillary už dříve stačila vydat své paměti manželky posledního demokratického presidenta, o Baracku Obamovi víme o něco méně. Je zajímavé sledovat, jak početný tým manažerů promýšlí dopředu do nejmenších podrobností detaily jejich vystoupení a možných reakcí protikandidáta a tím zároveň způsob, jak co nejlépe odhalit jeho slabé stránky. Co na tom, že slova ztrácejí váhu, vždyť po skončení toho všeho to všichni pochopí jako jistý druh hry, na jejíž podivná pravidla už dopředu všichni přistoupili.

Vyvstávají mi nad tím některé otázky. Posloucháte je oba, ale vlastně tak úplně nevíte, co je pravda a co je jenom předvolební klišé. Nevíte, jaký kdo skutečně je, nýbrž pouze to, jak se druhým v tu chvíli jeví nebo jevit má. Kdo je lepší a kdo horší? Dá se to vůbec poznat? Ti dva aktéři do toho duelu vstupují jako do nějaké reality show, ale každodenní realita jejich práce a odpovědnosti je a bude docela jiná. Celá ta "reality show" připomíná spíš realitu virtuální, která vytváří jakousi hodně zjednodušenou iluzi skutečnosti, ale opravdový život v tom není. U nás to není jiné, snad jenom v tom, že se v tom všem točí o něco méně peněz.

A nenecháváme se nakonec i my sami snadno strhnout k takovým iluzím a představám o světě a o druhých lidech, zvláště o těch, na které je více vidět a které televizní štáby a kamery dokážou dostat do svého hledáčku už téměř v každé situaci? A pak jsme vtahováni do nejrůznějších afér a aférek. Informace seriózní se střídají s drby a všechno jako by bylo stejně důležité. A my pak máme dojem, že celý náš obzor, který jsme schopni sami obhlédnout, je jeden veliký komplot nepoctivosti. Ale je to tak? Žijeme opravdu v takovém světě? Komunikační techniky nám umožňují nahlédnout přímo z našich pokojů či dokonce postele, do jakéhokoli kouta našeho globalizovaného světa, jako když se člověk projde malou vesnicí, ve které je doma. Ale tam se zdravil se sousedy a hleděl jim do tváře, s jejich dětmi si odmalička hrál a znal jejich radosti i bolesti. Ale co vnímáme dnes? Při všech možnostech komunikační techniky jen pranepatrný cíp skutečnosti, a to ještě dopředu připravený k tomu, abychom jej strávili v té zúžené podobě, jak se nám předkládá. Ale vidět jen zúžený výsek skutečnosti je nebezpečné, protože ten pohled je zjednodušující a člověk se pak snadněji nechá zmanipulovat také k nebezpečně jednoduchým řešením.

V době satelitních družic a televizních kamer a vlivu velkých medií na veřejné mínění se tomu nevyhneme. Ale je dobré vědět a stále si připomínat, že skutečnost je složitější. Je také dobré vědět, že i lidský život je mnohem složitější a nejednoznačnější, než se to někdy jeví. Je dobré uchovat si v tom všem vnitřní svobodu. Svobodu ke skutečnému setkávání s lidmi takovými, jací jsou. Svobodu od obrazů, které si o druhých vytváříme. Když jako farář vstupuji v neděli za kazatelnu a dívám se do tváří lidí, které většinou dobře znám, vždy znovu si vděčně celou složitost života uvědomuji, ale zároveň prožívám radost z toho, že jsme si přece v těch nejpodstatnějších věcech navzájem blízcí. A jsem rád, že i bible sama takto uvažuje o člověku. Ne mediálně zjednodušeně, ale v celé jeho složitosti, nížinách i výšinách. Ne jak se jeví a jak vypadá nebo vypadat chce, ale jaký skutečně je. A jsem rád, že i Ježíš si tuhle svobodu ve vztahu k člověku dovedl uchovat v plné míře, a proto nás dodnes oslovuje i zneklidňuje, když bychom chtěli být jeden s druhým příliš rychle hotovi.

Petr Firbas

Konfirmace

V našem malém sboru nebývá konfirmace každý rok, a tak je to vždycky velká událost. Letošní se konala 18. května a konfirmováni byli Kristýna Štuncová, Jan Štunc a Jana Povolná. Konfirmandi se cvičili dva dlouhé roky a nutno uznat, že připraveni byli opravdu velmi dobře. Rozhovor se staršovstvem v sobotu večer před konfirmací prokázal, že jejich znalosti Bible, křesťanského učení i církevních dějin jsou na úrovni nás, presbyterů. Na otázky, jež nám v závěru rozhovoru konfirmandi

položili, jsme jen s obtížemi hledali odpověď. Náš dík za jejich důkladnou výuku náleží plně bratru farář Petru Firbasovi.

Dva z konfirmandů, sourozenci Štircovi, byli při bohoslužbách zároveň také pokřtěni. Všichni se pak podle tradice zúčastnili společně Večeře Páně.

Nejcennější na konfirmaci není však vzorný přednes naučených textů, ale veřejné vyznání víry. Svobodné, a podle mě i radostné přitakání k něčemu tak konzervativnímu a nepopulárnímu jako evangelická víra je u mladého člověka v současné střední Evropě zázrak.

Všichni máme vyzkoušeno, že víra se ověřuje životem. Na rovinu: pro zítřejší pochybnosti nemá včerejší konfirmační slavnost velkou váhu. Nové životní situace žádají nové hledání víry a odpovědi nebývají snadno po ruce. Pán Bůh zůstává stejný, jen naše poznání se vyvíjí a, doufám, rozšiřuje. Chce to trpělivost.

Přejeme jako domovský sbor trojici mladých, kteří potvrdili svou víru, aby se nenechali odradit zklamáním ostatními lidmi, ani vlastním selháním. Zároveň bych si přál, aby v těžkých chvílích nacházeli pochopení a trochu toho světla u nás, starších. Ne proto, že bychom byli starší, ale proto, že - slovy Dietricha Bonhoeffera - "*Kristus v bližním je vždy silnější než Kristus ve mně.*" Myslel tím, že sám pro sebe nedokážu zvolit správnou cestu, ale když svou situaci ve zmatku na rozcestí svěřím bližnímu, on řešení vidí. Vypadá to jednoduše, ale není. Všichni totiž máme s Mauglím stejnou zkušenost, jak je těžké zavolat: „Jsme jedné krve, ty i já!“

Martin Hrubeš

Bohoslužba za krajinu

Je oprávněné konat bohoslužby za zachování pěkného kousku přírody? Moc jsem o tom nepřemýšlel, když jsme se s Adélou vydali z Tróji po proudu Vltavy k přivozu u Sedlce. Tam na skalách vysoko nad Vltavou se měla právě taková bohoslužba konat. Byla slunečná květnová sobota, vše se zelenalo, kvetlo, prostě ideální den na vycházku. U přivozu je maringotka s občerstvením, přívaz jezdí podle potřeby - tedy množství lidí, kteří se shromáždí na břehu. Hlavním organizátorem akce je Jiří Nečas, a tak ho vyhlížíme. Mezitím se u maringotky objeví pár známých tváří.

Na protějším břehu Vltavy spatříme nejen Jiřího Nečase, ale také Michala Otřísala s kamerou, a po přiražení ke břehu nás vítají také příslušníci rodiny Dusovy,

iniciátoři akce. Vystoupali jsme s nimi od Vltavy až na horní hranu vltavského kaňonu, kde se na soukromé zahradě bohoslužba konala. Celkem se tam sešlo určitě přes padesát lidí. Pro děti byly připraveny tvořivé hry, pro dospělé znamenaly vítané zpestření domácí koláče a zelňáky.

Slunce páliło, když se slova ujal kazatel Obce křesťanů Milan M. Horák v nezvyklém liturgickém rouchu a učil nás písně, které se pak budou zpívat. Bohoslužbu střídavě vedli Jiří Nečas (ČCE), M. Horák a katolický farář Matuš Kocian.

Smyslem setkání je připomenout si, že příroda, tedy stvoření, je člověku darována k životu, nikoliv ke zpusťování a bezohlednému vykořisťování. Konkrétně byla bohoslužba míněna jako mírná forma protestu proti chystanému přemostění kaňonu Vltavy dvojitým mostem, který by zde, severně od města, uzavíral Pražský silniční okruh. Informační tabule nabízejí nákresy, rozpočty a praktické dopady dvou variant trasy a mostu na krajinu i pražskou dopravu; severnější z nich je prezentována jako vstřícnější vůči krajině.

Detaily záměru, silné a slabé stránky obou variant nám nejsou dobře známy, ale plně se můžeme ztotožnit s názorem, že i krásná krajina je Božím darem, který bychom neměli neuváženě hyzdit, ale raději hledat ohleduplnější řešení. Ukazuje se, že k přírodě citlivější projekt nemusí vždy znamenat vyšší náklady. Jen vyžaduje ochotu projektantů brát na zachování přírodních krás ohled. Chce to od nich více fantazie, možná trochu víc práce, vůli naslouchat a změnit pořadí hodnot.

A co otázka na začátku? Odpověď zní ano, ale není to tak jednoduché: Konáme-li bohoslužbu za krajinu, dříve nebo později opustíme romantické opojení a skončíme stejně u lidí. Cílem bohoslužby je posílit vědomí posvátnosti stvoření a povzbudit úctu lidí k němu. Ovšem donese se to těm lidem, kteří o tom rozhodují? A máme se modlit i za to, aby Pán Bůh zmařil rozhodnutí lidí, kterým krásné panorama nic neříká? Rád bych i na toto odpověděl rozhodně ano.

Martin Hrubeš

Zpráva kazatele

Přednesená na sborovém shromáždění dne 16.3.2008

Milé sestry a milí bratři,

ohlédnutí za rokem 2007 v našem hornopočernickém sboru začnu krátkým přehledem, který částečně čerpám z dotazníku, zasílanému ústředí naší církve. V uplynulém roce 2007 se počet členů našeho sboru zvýšil o osm na 159. Nedělní bohoslužby se konaly 57x s průměrnou účastí 28 sester a bratří, nedělní škola podle přítomnosti dětí s průměrnou účastí 4. Večeře Páně se v našem sboru konala 11x s průměrnou účastí 32. Je potěšující, že Večeře Páně je u nás záležitostí celého sboru. Biblické hodiny na třech místech: zde, v Újezdě a v Klánovicích se v zásadě osvědčují, mají již svou jistou tradici, ale uvědomuji si, že může hrozit nebezpečí určité uzavřenosti. Na druhé straně se začíná ukazovat, že práce v týdnu bude více a více decentralizovaná, soustředěná do malých skupinek na různých místech. Biblické hodiny nabízejí víc než bohoslužby prostor k rozhovoru a sdílení. Využívejme více této možnosti. Biblické hodiny jsou mezigenerační záležitostí.

Ve sboru byly v průběhu roku 2007 pokřtěny Julie Vrbová a Karolína Šťovíčková, v lednu jsem měl v prostorách našeho sboru požehnání sňatku. Pokračovala rovněž

příprava tří konfirmandů a od září se na faře koná pravidelná biblická hodina pro děti. 8x se sešla střední generace. Staršovstvo jednalo 11x. V loňském roce jsme založili také malý pěvecký kroužek. Pravidelných účastníků a účastníků je 6, ale byli bychom rádi, kdyby se počet mohl zvýšit. Přijměte tuto informaci jako naléhavé pozvání. Nedělní osmá hodina je sice náročná, ale ke zkouškám se zatím osvědčila. S rodinami našeho sboru jsme podnikli dva výlety: jeden na Velikonoční pondělí do Posázaví a druhý pak v květnu, spojený se službou i zpěvem ve škvoreckém sboru. Návštěvu škvoreckého sboru bychom rádi zopakovali i letos koncem května.

Již koncem března 2007 byla úspěšně dokončena velká investiční akce našeho sboru - zateplení a nová fasáda naší farní budovy. O finančním zajištění celé akce uslyšíme ve zprávě o hospodaření, ale už teď mohu říci, že díky vstřícnosti úřadu naší městské části, Magistrátu hlavního města Prahy a pomoci z Jubilejního tolerančního daru je dluh, který musíme ještě splatit, mnohem nižší, než jsme počítali. Děkuji také vám všem, kdo jste se i vlastní obětavostí na splacení nákladů podíleli. Bohoslužby vděčnosti za uskutečněné dílo, ke kterému byli pozváni také naši přispěvatelé, jsme měli v rámci sborového dne 7. října, kdy nás duchovně pozvedlo vystoupení skupiny Nsango Malamu.

S dětmi a mládeží jsme v loňském roce připravili malou dramatizaci z Komenského Labyrintu světa a ráje srdce, na 4. adventní neděli pak vánoční hru Vlak do Betléma. V rámci ekumenických akcí se v našem sboru konal v lednu jeden z aliančních večerů, v březnu pak také setkání v rámci Světového modlitebního dne a v květnu se někteří z nás zúčastnili svatodušního ekumenického shromáždění v kostele Sv. Ludmily na Chvalech.

K ekumenické práci bych chtěl povědět, že se nám, hornopočernickým kazatelům, osvědčuje pravidelné měsíční setkávání při společných ekumenických snídaních, při kterých se navzájem informujeme o našich akcích, sdílíme se a také společně prosíme za vzájemné vztahy, i za město a naše místo a odpovědnost v něm. Jedním z výsledků by měl v nejbližší době být také společný informační materiál o našich hornopočernických církvích, který bude k dispozici v městském informačním středisku. V rámci našich vztahů vypomáhám někdy také při bohoslužbách v chvalském středisku Církve bratrské Bethesda. Na podzim jsem krátce administroval pražský sbor Ochranovského seniorátu, ale vzhledem, k tomu, že se nám podařilo sbor rychle obsadit, jste mou nepřítomnost výrazněji nepocítili.

V době mé nepřítomnosti během roku zde ve sboru kázali 1x bratři faráři Mikuláš Vymětal, Tomáš Bísek, Petr Hudec a sestry farářky Eva Potměšilová a Eva Šormová, 1x br. Šlechta a 2x br. kurátor Martin Hruběš. Jim všem jsem vděčný za ochotu k této službě. Stejně jako sestře Dorschnerové, která věrně koná náročnou a mnohdy nevďěčnou službu pokladní a účetní našeho sboru. Děkuji i vám, kdo se aktivně podílíte na přípravě bohoslužeb v našem sboru tak, aby nebyly pouze záležitostmi jednoho muže. Slyšet vaše modlitby je i pro mne obohacující.

A dovolte mi, abych se na závěr, již po delší zkušenosti práce v našem sboru, vrátil k tomu, co jako kazatel právě zde považuji za základ naší společné duchovní cesty. V našem sboru, přestože je sborem menším a rodinným, se setkávají výrazní lidé s různými teologickými a biblickými pohledy, někdy i částečně protichůdnými. To považuji zásadně za přínosné, protože to člověka nutí stále o své víře přemýšlet a zasazovat ji do nových souvislostí. Právě v malém společenství to

ovšem znamená navzájem si velmi pozorně naslouchat, což není vždy úplně snadné. Ta obtížnost se projeví většinou u řešení zdánlivě okrajových záležitostí. Právě v tom je mně osobně jako kazateli velikou pomocí rozdělení staré Jednoty bratrské na věci podstatné, služebné a případné. A bratrský výměr toho, co kam patří, považuji i dnes za směrodatný. Připomínám, že to nejpodstatnější je pro staré bratry z Jednoty dílo Boží, Kristovo a Ducha svatého – to, z čeho žijeme - a z naší strany víra, láska a naděje. Do jisté míry to není institučně uchopitelné, může nám to možná připadat málo konkrétní, ale právě toto trojí, víra, naděje láska vnáší mezi nás to nejpotřebnější, co ukazuje nejen nám, ale i lidem okolo nás k Božímu království a k tomu, co je jeho. Od toho se odvíjí, jak jsem naprosto přesvědčen, všechno další. A to je, přiznám se, vždycky pro mne určitá základní orientace, když spolu s mnohými z vás přemýšlím, jak třeba bude vypadat naše modlitebna, jak jsou uspořádány bohoslužby, jakou hodnotu pro mne má tradice, ze které vděčně vycházím, na co se soustředit v kázání. Rozhodování zůstává vždycky na nás, ale tento výměr nám v tom může být velikou pomocí.

Děkuji za pozornost

Radostná zpráva na závěr

Manželům Kovářovým se narodil druhý syn, Jakub. Narodil se 23. 5. 2008 ve 22:56 hod. Váha: 3,910 kg, délka: 53 cm.

